DECIZIA (UE) 2022/481 A CONSILIULUI

din 22 martie 2022

privind poziția care urmează să fie adoptată în numele Uniunii Europene în cadrul Consiliului General al Organizației Mondiale a Comerțului în ceea ce privește adoptarea unei decizii cu privire la reexaminarea Înțelegerii privind dispozițiile referitoare la administrarea contingentelor tarifare pentru produsele agricole

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 207 alineatul (4) primul paragraf coroborat cu articolul 218 alineatul (9),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

întrucât:

(1) La 22 decembrie 1994, prin Decizia 94/800/CE a Consiliului ([1]), Uniunea a încheiat Acordul de la Marrakesh privind constituirea Organizației Mondiale a Comerțului (denumit în continuare „Acordul OMC"), care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1995.

(2) În temeiul articolului IV alineatul (1) din Acordul OMC, Conferința ministerială a Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) are autoritatea de a lua decizii cu privire la toate aspectele prevăzute în acordurile comerciale multilaterale.

(3) În temeiul articolului IV alineatul (2) din Acordul OMC, în intervalele dintre reuniunile Conferinței ministeriale, funcțiile Conferinței ministeriale sunt exercitate de Consiliul General al OMC.

(4) În temeiul articolului IX alineatul (1) din Acordul OMC, organismele OMC adoptă de obicei deciziile prin consens.

(5) În decembrie 2013, cea de a noua sesiune a Conferinței ministeriale a OMC a adoptat o decizie ministerială cu privire la Înțelegerea privind dispozițiile referitoare la administrarea contingentelor tarifare pentru produsele agricole, astfel cum sunt definite la articolul 2 din Acordul privind agricultura [WT/MIN(13)/39] (denumită în continuare „Înțelegerea privind contingentele tarifare"). Înțelegerea privind contingentele tarifare reglementează administrarea contingentelor tarifare pentru produsele agricole.

(6) În temeiul punctului 13 din Înțelegerea privind contingentele tarifare, este necesar să se lanseze o reexaminare a funcționării Înțelegerii privind contingentele tarifare în cel mult patru ani de la adoptarea acesteia, luând în considerare experiența dobândită până în acel moment. Obiectivul reexaminării este de a promova un proces continuu de îmbunătățire a utilizării contingentelor tarifare.

(7) În conformitate cu punctul 13 din Înțelegerea privind contingentele tarifare, Comitetul pentru agricultură a efectuat reexaminarea Înțelegerii privind contingentele tarifare în 2018. În decembrie 2019, concluziile reexaminării au fost prezentate în cadrul reuniunii Consiliului General al OMC, sub forma unui raport redactat de Comitetul pentru agricultură (documentul G/AG/29 din 31 octombrie 2019).

(8) La 9 noiembrie 2021, președintele Comitetului pentru agricultură și-a prezentat raportul privind negocierile și un proiect de decizie, care figurează în documentul G/AG/32. Totodată, Comitetul pentru agricultură a prezentat proiectul de decizie prevăzut în anexa la raportul cuprins în documentul G/AG/32 (denumit în continuare „proiectul de decizie") spre examinare Consiliului General și spre transmitere ulterioară celei de a 12-a Conferințe ministeriale în vederea adoptării finale, observând, totuși, că unii membri OMC încă nu își finalizaseră consultările interne cu privire la această chestiune.

([1]) Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 privind încheierea, în numele Comunității Europene, referitor la domeniile de competența sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) (JO L 336, 23.12.1994, p. 1).

(9) Dată fiind amânarea celei de a 12-a Conferințe ministeriale a OMC, Comitetul pentru agricultură a fost de acord să propună o prelungire cu trei luni a termenului-limită (mai exact, până la 31 martie 2022), în vederea finalizării unei decizii privind reexaminarea.

(10) În cadrul reuniunii speciale a Consiliului General din 15 decembrie 2021, membrii OMC au convenit asupra prelungirii cu trei luni a termenului-limită, până la 31 martie 2022.

(11) Se preconizează că, până la 31 martie 2022 sau, eventual, până la o dată ulterioară din 2022, dacă se convine asupra unei noi prelungiri, Consiliul General al OMC va fi invitat să evalueze posibilitatea adoptării proiectului de decizie, eventual cu unele modificări în urma negocierilor.

(12) Este oportun să se stabilească poziția care urmează să fie adoptată în numele Uniunii în cadrul Consiliului General al OMC, deoarece decizia care urmează să fie adoptată va avea caracter obligatoriu pentru Uniune.

(13) Proiectul de decizie conține recomandări pentru funcționarea viitoare a mecanismului în caz de subutilizare a contingentelor tarifare care, dacă sunt acceptabile pentru toți membrii OMC, ar putea încheia reexaminarea. Adoptarea proiectului de decizie ar însemna că ar deveni caduce dispozițiile Înțelegerii privind contingentele tarifare care exceptează SUA și țările în curs de dezvoltare de la mecanismul în caz de subutilizare, ceea ce este în mod clar în interesul Uniunii.

(14) În cadrul Consiliului General al OMC, Uniunea urmează să fie reprezentată de Comisie, în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Poziția care urmează să fie adoptată în numele Uniunii în cadrul Consiliului General al Organizației Mondiale a Comerțului cu ocazia oricărei reuniuni care urmează să aibă loc până la 31 martie 2022 sau după această dată, dacă se convine asupra unei noi prelungiri, este de a sprijini un rezultat bazat pe consens în vederea adoptării unei decizii prin care se încheie reexaminarea funcționării Deciziei Conferinței ministeriale a OMC din 7 decembrie 2013 privind Înțelegerea privind dispozițiile referitoare la administrarea contingentelor tarifare pentru produsele agricole, astfel cum sunt definite la articolul 2 din Acordul privind agricultura [WT/MIN(13)/39] și, prin care punctele 13-15 din respectiva decizie, împreună cu anexa B la decizia respectivă, devin neoperaționale, astfel cum se prevede în proiectul de decizie din anexa la raportul cuprins în documentul G/AG/32, care este atașat la prezenta decizie.

Articolul 2

Modificările minore aduse proiectului de decizie prevăzut în anexa la raportul cuprins în documentul G/AG/32 pot fi acceptate de reprezentanții Uniunii în cadrul Consiliului General al OMC fără a fi necesară o altă decizie a Consiliului.

Articolul 3

Prezenta decizie intră în vigoare la data adoptării.

Adoptată la Bruxelles, 22 martie 2022.

Pentru Consiliu
Președintele
C. BEAUNE

COMITETUL PENTRU AGRICULTURĂ

G/AG/32

11 noiembrie 2021

REEXAMINAREA FUNCȚIONĂRII DECIZIEI DE LA BALI PRIVIND ADMINISTRAREA CONTINGENTELOR TARIFARE

RAPORTUL PREȘEDINTELUI CĂTRE CONSILIUL GENERAL

1.1. În cadrul celei de a noua sesiuni a Conferinței ministeriale, care a avut loc în decembrie 2013 în Bali, miniștrii au adoptat decizia cu privire la „Înțelegerea privind dispozițiile referitoare la administrarea contingentelor tarifare pentru produsele agricole, astfel cum sunt definite la articolul 2 din Acordul privind agricultura" [WT/MIN(13)/39] (denumită în continuare „decizia"). Decizia prevedea, de asemenea, o reexaminare a funcționării sale, care să înceapă cel târziu la sfârșitul anului 2017, în vederea îmbunătățirii ratei de utilizare a contingentelor tarifare. Funcționarea viitoare a dispozițiilor de la punctul 4 din mecanismul în caz de subutilizare din anexa A la decizie a fost selectată în mod expres pentru a fi inclusă în mod obligatoriu în reexaminare, în conformitate cu punctele 13-14 din decizie.

1.2. Reexaminarea s-a încheiat atunci când, în cadrul reuniunii sale din 9-10 decembrie 2019, Consiliul general a aprobat recomandările Comitetului pentru agricultură cuprinse în anexa 2 la G/AG/29. Totuși, în cursul exercițiului de reexaminare 2017-19, nu a existat un acord de fond cu privire la chestiunea funcționării viitoare a dispozițiilor de la punctul 4 din mecanismul în caz de subutilizare. În schimb, în conformitate cu punctul 1 din recomandările aprobate din anexa 2 la G/AG/29, membrii au convenit să amâne cu doi ani, și anume până la sfârșitul anului 2021, calendarul pentru o decizie privind punctul 4 din mecanismul în caz de subutilizare.

1.3. De asemenea, recomandările fac aluzie la o potențială fragmentare a deciziei, prin posibilitatea ca anumitor membri, enumerați în anexa B la decizie, să le fie oferit dreptul de a întrerupe aplicarea punctului 4, dacă nu există un acord între membri cu privire la funcționarea viitoare a dispozițiilor de la punctul respectiv. Evitarea unei excepții în favoarea anumitor membri, pe care ar putea, eventual, să o declanșeze lipsa unui acord cu privire la funcționarea viitoare a dispozițiilor de la punctul 4 până la termenul-limită convenit, a rămas pentru mai mulți membri o motivație importantă pentru a găsi o soluție acceptabilă cu privire la acest punct în cadrul discuțiilor pe această temă de după 2019 ale Comitetului pentru agricultură.

1.4. În cadrul acestor discuții, membrii au examinat în detaliu modul în care ar funcționa în practică dispozițiile de la punctul 4 pe parcursul etapei finale a mecanismului în caz de subutilizare. A fost remarcat faptul că, în etapa finală a mecanismului în caz de subutilizare, în conformitate cu actualul punct 4, membrul importator este obligat să schimbe metoda de administrare a contingentelor tarifare pentru a adopta fie un sistem bazat pe principiul „primul venit, primul servit" la vămi, fie un sistem automat și necondiționat de acordare de licențe la cerere, opțiunea urmând a fi aleasă pe baza consultațiilor cu membrul exportator sau membrii exportatori în cauză. Metoda de administrare selectată ar fi menținută apoi timp de minimum doi ani, după care, și cu condiția ca ratele de utilizare să fi fost notificate în timp util pentru respectivii doi ani, chestiunea ar fi „clasată" și marcată ca atare în registrul de urmărire al secretariatului.

1.5. În temeiul ultimei părți a actualului punct 4, membrii importatori în curs de dezvoltare în etapa finală a mecanismului în caz de subutilizare pot alege o metodă alternativă de administrare a contingentelor tarifare sau pot menține metoda actuală. Alegerea unei metode alternative de administrare a contingentelor tarifare ar trebui să fie notificată Comitetului pentru agricultură în cadrul funcționării mecanismului în caz de subutilizare. Metoda selectată ar fi menținută timp de minimum doi ani, iar chestiunea ar fi „clasată", cu condiția ca rata de utilizare să fi crescut cu două treimi din creșterile anuale descrise la punctul 3 litera (b) din mecanismul în caz de subutilizare.

1.6. Pe baza acestor discuții, membrii au dobândit o mai bună înțelegere a principalului punct sensibil identificat în legătură cu funcționarea viitoare a dispozițiilor de la punctul 4 din mecanismul în caz de subutilizare, constând în faptul că un membru importator în curs de dezvoltare nu înregistrează creșterea necesară a ratei de utilizare, fie menținând metoda actuală de administrare a contingentelor tarifare, fie utilizând o metodă de administrare alternativă.

1.7. Eforturile membrilor pentru ajungerea la un acord în privința punctului 4 s-au concentrat mai ales asupra găsirii unor abordări care ar putea rezolva această potențială situație nerezolvată pentru membrii importatori în curs de dezvoltare, astfel încât aceștia să obțină „clasarea" chestiunii ridicate în privința subutilizării.

1.8. A existat un amplu sprijin pentru o abordare bazată pe o sugestie textuală făcută în mod informal de Costa Rica, potrivit căreia un membru importator în curs de dezvoltare care nu respectă rata de utilizare standard necesară [de două treimi din creșterile anuale descrise la punctul 3 litera (b) din mecanismul în caz de subutilizare] după doi ani în etapa finală a mecanismului în caz de subutilizare, deși a utilizat o metodă de administrare alternativă sau a

menținut actuala metodă, ar face obiectul cerinței standard prevăzute la punctul 4 prima teză, dacă acest lucru ar fi cerut de membrul exportator sau membrii exportatori în cauză. În absența unei astfel de solicitări, preocuparea ar fi marcată ca „clasată” după doi ani în etapa finală, chiar dacă nu a fost înregistrată creșterea necesară a ratei de utilizare. Scopul sugestiei este de a asigura „clasarea” sau „rezolvarea”, în cele din urmă, a unei chestiuni în etapa finală a mecanismului.

1.9. O altă chestiune ridicată mai recent în această discuție viza relația dintre obligațiile care decurg din mecanismul în caz de subutilizare și dispozițiile specifice referitoare la administrarea contingentelor tarifare pe care le poate avea un membru importator în propria lista de concesii. În general, membrii au recunoscut că angajamentele și concesiile din liste primează și că rolul deciziei și al mecanismului în caz de subutilizare al acesteia era să promoveze implementarea eficace a angajamentelor înscrise, mai degrabă decât modificarea lor. În acest caz, membrii au fost îndrumați în special de punctul 5 din mecanismul în caz de subutilizare, care stabilește în mod explicit o ierarhie a obligațiilor care decurg din acordurile vizate [care, în conformitate cu articolul II alineatul (7) din GATT 1994, includ listele de produse ale membrilor] și dispozițiile din mecanismul în caz de subutilizare și care prevede că „în eventualitatea unui conflict, prevalează dispozițiile acordurilor vizate”.

1.10. Pe baza discuțiilor, proiectul de propunere de decizie privind funcționarea viitoare a dispozițiilor de la punctul 4 din mecanismul în caz de subutilizare (prezentat în anexa la prezentul raport) conține următoarele elemente:

i. Actualul punct 4 din mecanismul în caz de subutilizare este împărțit în două paragrafe, pentru a oferi claritate în ceea ce privește atât cerința „standard”, prevăzută la punctul 4.a din propunere, cât și tratamentul special și diferențiat (TSD) prevăzut la punctul 4.b;

ii. Conținutul elementului TSD de la actualul punct 4 este reprodus, fără nicio modificare, la punctul 4.b;

iii. Pentru a aborda situația nerezolvată în care un membru importator în curs de dezvoltare nu respectă rata de utilizare standard necesară după doi ani în care fie a menținut metoda actuală de administrare a contingentelor tarifare, fie a utilizat o metodă de administrare alternativă, proiectul de decizie propune adăugarea unei opțiuni suplimentare în ultima parte a punctului 4.b, pentru a se ajunge la „clasarea” chestiunii. Această opțiune ar presupune respectarea de către membrul importator în curs de dezvoltare în cauză a cerinței „standard” din prima parte a actualului punct 4;

iv. Este propusă o nouă notă de subsol 6, pentru a răspunde potențialelor preocupări exprimate de câțiva membri în privința relației dintre obligațiile care decurg din mecanismul în caz de subutilizare și cele conținute în listele de concesii ale membrilor importatori. Punctul 5 din mecanismul în caz de subutilizare clarifică deja relația dintre obligațiile care decurg din mecanismul în caz de subutilizare și drepturile și obligațiile membrilor care decurg din „acordurile vizate”;

v. Deoarece un acord privind funcționarea viitoare a dispozițiilor de la punctul 4 din mecanismul în caz de subutilizare ar duce, de asemenea, la încheierea reexaminării funcționării Deciziei de la Bali privind administrarea contingentelor tarifare în temeiul punctelor 13-15 din decizie, proiectul de decizie propune, în consecință, ca aceste trei puncte, împreună cu anexa B la decizie, să devină neoperaționale.

1.11. În conformitate cu punctul 14 din decizie, recomandările Consiliului general referitoare la punctul 4 din mecanismul în caz de subutilizare trebuie să prevadă TSD. În această privință, proiectul de decizie care conține recomandări pentru funcționarea viitoare a dispozițiilor de la punctul 4 menține dispoziția actuală privind TSD în textul propus la punctul 4.b, precizând că un membru importator în curs de dezvoltare în etapa finală a mecanismului în caz de subutilizare poate fie să mențină metoda actuală de administrare a contingentelor tarifare, fie să utilizeze o metodă de administrare alternativă, și să ajungă la o soluționare a chestiunii demonstrând că a înregistrat creșterea necesară a ratei de utilizare. Această opțiune, ca cea de la actualul punct 4 din decizie, rămâne neschimbată. Dacă, în următorii doi ani, membrul importator în curs de dezvoltare nu înregistrează creșterea necesară a ratei de utilizare în aceste circumstanțe, propunerea de decizie îi poate cere membrului respectiv să aplice cerința „standard”, ca în prima parte a actualului punct 4 (principiul „primul venit, primul servit” la vămi sau acordare automată de licențe). Ar trebui să se precizeze că cerința de a aplica dispoziția respectivă nu este automată nici după cei doi ani. În schimb, obligația propusă s-ar aplica doar pe baza cererii membrului exportator sau membrilor exportatori în cauză. În absența unei astfel de cereri, chestiunea ridicată în privința subutilizării ar fi marcată ca „clasată”, deși membrul importator în curs de dezvoltare nu respectă rata de utilizare standard necesară.

1.12. La 9 noiembrie 2021, Comitetul pentru agricultură și-a reluat cea de-a 99-a reuniune ordinară, pentru a discuta punctul suspendat 2 D(i) de pe ordinea de zi, despre punerea în aplicare a Deciziei de la Bali privind administrarea contingentelor tarifare. **În cadrul reuniunii respective, comitetul a convenit să transmită proiectul de decizie** [1] **din anexa la prezentul raport spre examinare Consiliului General și spre transmitere ulterioară celei de a 12-a Conferințe ministeriale, în vederea luării unei decizii de către miniștri.**

[1] Unii membri au indicat că ar avea nevoie de mai mult timp pentru a se consulta cu propriile capitale.

ANEXĂ

Conferința ministerială,

Având în vedere articolul IX alineatul (1) din Acordul de la Marrakesh privind constituirea Organizației Mondiale a Comerțului („Acordul OMC”);

Luând act de Decizia ministerială din 7 decembrie 2013 cu privire la „Înțelegerea privind dispozițiile referitoare la administrarea contingentelor tarifare pentru produsele agricole, astfel cum sunt definite la articolul 2 din Acordul privind agricultura” [WT/MIN(13)/39-WT/L/914] din 11 decembrie 2013 (denumită în continuare „Decizia de la Bali privind administrarea contingentelor tarifare”);

Reamintind recomandările din Reexaminarea funcționării Deciziei de la Bali privind administrarea contingentelor tarifare din anexa 2 la G/AG/29, aprobate de Consiliul general în cadrul reuniunii sale din 9-10 decembrie 2019;

Recunoscând că punctul 1 din recomandările sus-menționate prevăd termenul-limită de 31 decembrie 2021 pentru luarea unei decizii privind funcționarea viitoare a dispozițiilor de la punctul 4 din anexa A la Decizia de la Bali privind administrarea contingentelor tarifare;

Decide că:

1. Punctul 4 din anexa A la Decizia de la Bali privind administrarea contingentelor tarifare se citește după cum urmează:

   4.a. Atunci membrul importator asigură imediat accesul liber, prin intermediul uneia dintre următoarele metode de administrare a contingentelor tarifare ([2]), ([3]): doar pe baza principiului „primul venit, primul servit” (la frontieră); sau pe baza unui sistem automat și necondiționat de acordare de licențe la cerere în cadrul contingentului tarifar. Pentru a decide pe care dintre aceste două opțiuni să o pună în aplicare, membrul importator se va consulta cu membrii exportatori în cauză. Membrul importator menține metoda selectată timp de minimum doi ani, după care – cu condiția să fi fost transmise în timp util notificări pentru cei doi ani – se notează în registrul de urmărire al secretariatului, iar preocuparea este marcată ca „clasată”.

   4.b. Țările membre în curs de dezvoltare pot alege o metodă alternativă de administrare a contingentelor tarifare sau pot menține metoda actuală. Această alegere a unei metode alternative de administrare a contingentelor tarifare trebuie notificată Comitetului pentru agricultură în temeiul dispozițiilor acestui mecanism. Membrul importator menține metoda selectată timp de minimum doi ani, după care, dacă rata de utilizare a crescut cu două treimi din creșterile anuale descrise la punctul 3 litera (b), se notează în registrul de urmărire al secretariatului, iar preocuparea este marcată ca „clasată”. La cererea unui membru interesat, dispozițiile de la punctul 4.a se aplică dacă, după doi ani, rata de utilizare nu a crescut cu cel puțin două treimi din creșterile anuale descrise la punctul 3 litera (b). În absența unei astfel de cereri, preocuparea este marcată ca „clasată”.

2. De acum înainte, punctele 13-15 din Decizia de la Bali privind administrarea contingentelor tarifare, împreună cu anexa B, devin neoperaționale.

([2]) Acțiunile și măsurile corective implementate de membrul importator nu modifică și nu afectează drepturile unui membru care deține o alocare specifică țării pentru respectivul contingent tarifar, în ceea ce privește propria alocare specifică țării.

([3]) În eventualitatea unui conflict, dispozițiile specifice referitoare la regimurile la import pentru contingente tarifare specificate în lista de concesii a membrului importator prevalează în limita conflictului.